



Ústav Dálného východu

Posudek oponenta bakalářské práce

student: Lucie Václavíková

obor: koreanistika

název práce: Divergence jazyka v Korejské republice a Korejské lidově demokratické republice

vedoucí práce: Mgr. Vladislava Mazaná

oponent: Tomáš Horák, Ph.D.

Řešitelka se ve své práci pokusila zpracovat téma divergence korejštiny ve dvou nezávislých státech rozkládajících se na Korejském poloostrově. Byť toto téma není v dnešní době zdaleka tak aktuální jako v devadesátých letech 20. století a na počátku století současného, kdy obecně panovala optimističtější očekávání ohledně možného pádu totalitního režimu v KLDK a sjednocení obou Korejí, rozhodně mu to neubírá na zajímavosti. Zároveň se však jedná o téma velice komplexní, u kterého je třeba si dát velký pozor na formulaci konkrétních cílů a použité metody, jakož i na vymezení základních pojmů a práci s nimi. V tomto směru se zdá, že řešitelka poněkud podcenila přípravnou fázi a opomněla se seznámit s obecnějšími otázkami variantnosti jazyka, jazykových norem, spisovnosti atd.

Cíle práce nejsou formulovány příliš vhodně a obratně, přesněji řečeno většinu úvodu tvoří popis struktury práce a její obsahu. Přístup je poněkud nesystematický a formulace by mohly vyvolat přehnaná očekávání ohledně toho, co se čtenář může z práce dozvědět. Práce údajně popisuje korejštinu z geopolitického hlediska, seznamuje s tím, jak funguje jako jazyk, věnuje se historickému vývoji, způsobu zápisu, představuje vznik divergence, analyzuje gramatiku a slovníky, zabírá se problematikou sjednocení a dokonce by její součástí měl být i průzkum veřejného mínění. Dílčími podtématy se autorka sice opravdu zabývá, ale vzhledem k jejich počtu a šíři často velmi povrchně, bez odkazu na relevantní literaturu a zdroje, viz například kapitola 2. *Historické pozadí vývoje korejštiny* (str. 12). Ta sestává se tří odstavců, z nichž první je bez uvedení zdrojů, druhý se zabývá korejským písmem a způsobem zápisu korejštiny (s chybně uvedeným názvem korejského písma, s chybnou formulací „zapisování korejštiny klasickou čínštinou“) a třetí představuje korejského pedagoga a jazykovědce Ču Sigjonga, opět bez uvedení zdrojů.

Obecně lze práci vytknout nižší úroveň zpracování. Celkový styl a způsob výkladu je v řadě ohledů nevhodný pro bakalářskou práci, kde jsou důležité nejenom samotné informace, ale i jejich zpracování a podání. Autorka velmi často uvádí jevy a děje bez uvedení subjektu, (např. „je zařazována, bylo povoleno, dosáhlo se kompromisu, nedařilo se prosazovat, nerozvinul se pohled, čínské znaky byly zakázány, docházelo k nahrazování, hnutí probíhalo“ atd. – z důvodu stručnosti neuvádím stránky), nebo naopak obrazně přiznává rys agentnosti abstraktům („japonská slova se tváří jako výrazy sinokorejská“).



Ústav Dálného východu

Úplně v pořádku není ani dodržování citační normy. Např. v tabulkách na str. 21 uvádí srovnání hesel ve třech slovnících (Severokorejský 1962, Severokorejský 1981, Jihokorejský 1982), aniž by dohledala bližší bibliografické údaje, jako je název, autor, vydavatel apod. Na str. 24 uvádí srovnávací tabulku rozdílů v psaní mezer a za ní na str. 25 příkladové věty, přičemž chybí jakákoliv zmínka, odkud jsou příklady převzaté, popř. co k psaní mezer říkají pravopisné normy v obou zemích (navíc z těchto příkladů vyvozuje tendence). Je vůbec zvláštní, že na tyto normy neodkazuje (s výjimkou citace ze sekundární literatury) a ani je nemá v bibliografii, a přitom se v poměrně velké míře zabývá otázkami pravopisu. Také se zabývá odlišnostmi ve výslovnosti, aniž by alespoň uvedla srovnání inventářů hlásek (nikoliv písmen) spisovných standardů v obou Korejích.

Ve výčtu nedostatků by bylo možné pokračovat, ať už se jedná o nevhodné použití terminologie (na str. 27 aspirované hlásky, nikoliv „aspirovaná písmena“, transkripce korejštiny, nikoliv „transkripce hangŭlu“, na str. 48 jednotný slovník jako první krok k homogenitě, nikoliv „heterogenitě“), chyby v transkripci (*kchŭb*, *haksŭb*...), logické nesrovnalosti (str. 18 – neexistovala lingvistika, ale existovaly lingvistické společnosti) atd.

Ocenění si naopak zaslouží snaha nahlížet na problematiku z různých úhlů pohledu a věnovat se vícero aspektům jazykové reality, i když se nepodařilo propojení do jednoho organického celku. Autorka se snažila čerpat z různých zdrojů a zachytit projekty z poslední doby, což se jí místy podařilo. Často ovšem zůstává u prostého uvádění výsledků různých výzkumů, aniž by se pokusila o jejich vlastní interpretaci či zhodnocení. V závěru práce autorka spíše popisuje, co všechno dělala, i když místy poněkud vágně. Píše např., že se věnovala průzkumu mezi severokorejskými uprchlíky, ale ve skutečnosti pouze cituje výsledku průzkumu apod.

Řešitelce nelze upřít notnou dávku úsilí při shánění a zpracování materiálů souvisejících s daným tématem a v řadě případů uvádí zajímavé informace. Celkový dojem ale zásadním způsobem kazí velká míra dílčích nedostatků, nízká míra vlastní interpretace faktů a nesystematičnost popisu. Práci doporučuji k obhajobě s výše uvedenými výhradami a navrhuji hodnocení dobře až velmi dobře.

V Zelenči, dne 1. 8. 2019